

som han finder hensigtsmæssig. — Der findes dernæst ogsaa den Betingelse i Lovforslaget, at han skal have opholdt sig her i Riget i mindst 5 Aar, men dette synes mig ligesaa urigtigt. Vi kunne meget ofte se, og det har flere Gange været Tilfældet, at der i vore Nabolande har udviklet sig Mænd af særlig Dygtighed i visse Retninger af Lægevidenskaben, og det vilde have været en stor Lykke for os, om vi kunde have faaet dem til at komme ind i Landet for at praktisere indenfor deres specielle Retning, om ikke for bestandig, saa dog for nogen Tid, samt for at indføre deres Resultater hos os; men dette vil ganske være forbudt ved Lovforslagets Bestemmelser. Den Ordning, som Forslagsstillerne ville have skal træffes i den Hensigt at indskrænke Misbrug, er saaledes netop af den Art, at den i og for sig slet ikke skjønnes at have nogen videre god Begrundelse. — Der er imidlertid endnu en Indpænding at gjøre imod Lovforslaget, som forekommer mig at være af endnu større Betydning, og det er den, at det indeholder nogle Bestemmelser, som ere af den Bestaffenhed, at de ville være i høj Grad truende netop for de ikke autoriserede Læger, som ville udøve deres Kald med største Samvittighedsfuldhed. Det vil ikke være de Herrer ubekendt, at man i Almindelighed antager — og det med god Grund — at der blandt de Mænd, som rundt omkring i Landet tilbyde deres Hjælp i Sygdomstilsælde, findes nogle, som ere i god Tro, og som virkelig selv have en alvorlig og dybtfølt Overbevisning om, at de ere i Stand til at udrette noget Godt for deres lidende Medmennesker, men at der er andre — Mange mene, at det er det langt overveiende Antal — som meget godt selv vide, at de sntet forstaa, hvorimod de kun spekulere i andre Menneskers Lettroenhed. Det er derhos desværre en almindelig gjort Erfaring, at der er sntet, ligeoverfor hvilket Folk i Reglen ere saa lettroende som netop med Hensyn til Lægekunsten, og de Herrer kunne se det ved, hvad Dag de ville, at tage en Avis frem, det være sig en af Sovepstadens Aviser eller en Provindsavis. De ville da blandt Avertissementer finde, hvad man med et engelsk Navn kalder Gumbug, og som drives der med Medicamenter, der sælges, samt med Naad, som tilbydes paa en mer eller mindre underfundig Maade af Folk, der slet ikke have nogen anden Hensigt end at lokke Pengene ud af Lommen paa Folk. Disse Midler indeholder aldeles ikke Noget, der er værd at lægge Mærke til; men ikke desto mindre ser man, at disse Bekjendtgørelser ofv. forlokke Folk til at prøve

dem, og derigjennem vinder altsaa dette Bedrageri stor Udbredelse. Egesaameget som jeg kunde sympathisere med, at man opfaandt skjærmende Bestemmelser for de Faa, der virke i god Tro og efter Selvsprøvelse af den modneste Art søge at udøve den Kunst, de maatte tro at være i Besiddelse af til Bedste for deres Medmennesker, ligesaa liden Medfølelse — siger jeg — fortjener den store Klasse af Bedragerer, — jeg vil ligefrem kalde dem saaledes — som bestrebe sig for at forlokke deres lidende Medmennesker til saadanne taabelige Forsøg, blot for selv at tjene nogle Penge. Den Lov, der skal gives om denne Sag, bør efter min Overbevisning være saaledes indrettet, at den saa lidt som muligt fortrædiger de første og saa meget som muligt de sidste; men jeg har den Overbevisning, at denne Lov, saaledes som den er affattet, indeholder visse Bestemmelser, der gaa lige i modsat Retning. Jeg skal saaledes fremhæve for det høje Thing, at en af de Handlinger, hvortor der er sat Straf, er, at den vedkommende praktiserende Mand foranlediger Udbredelse af smitsomme Sygdomme. Det er et dunkelt Ord, og jeg veed ikke rigtig, hvad man herved har tænkt paa. Man kan jo foranledige Udbredelse af smitsomme Sygdomme paa mange forskellige Maader; men jeg formoder, at Forslagsstillerne have ment, at Vedkommende ved Uforsigtighed eller Ukyndighed bliver Aarsag til, at en smitsom Sygdom vinder Udbredelse. Naar vi nu se hen til, hvorledes Bestemmelsen vilde virke i Praxis, tror jeg, man let vil blive enig om, at vi vist ganske kunne se bort fra det Tilfælde, at Noget med Villie skulde gaa hen og foranledige Udbredelse af en smitsom Sygdom, og der kan altsaa kun være Tale om, at Vedkommende enten ikke har kjendt Sygdommen eller ikke vidst, at den var smitsom, eller ikke har opfordret Vedkommende til at træffe de Forholdsregler imod Udbredelsen af den smitsomme Sygdom, som bør træffes. Jeg vil dertil sige, mine Herrer, at det, som altsaa maa fordras, for at denne Bestemmelse skal opfyldes, maa være, at Enhver, der giver sig af med at behandle Syge, skal kjende smitsomme Sygdomme, baade skal vide, at de ere smitsomme, og skal være i Stand til at angive Midler imod dem, men denne Fordring kunne disse Mænd ikke tilfredsstille; thi ingen uautoriseret Læge her i Landet kjender de smitsomme Sygdomme eller Midlerne imod dem. Ligeoverfor dem, der ville gaa samvittighedsfuldt tilværks, stiller man altsaa her en Fordring, der er ensbetydende med et Forbud, men Charlatanen skal nok vide at rede sig ud deraf. Han hytter sig vel for at udtale sig om,